

Natalja Ščerba

KRÁLOVNA ČASU

FRAGMENT

Kráľovná času

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Natalja Ščerba

Kráľovná času – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

12 34 789

68 199 456 1024

123456789

Natalja Ščerba

KRÁLOVNÁ ČASU

FRAGMENT

V drobnom mestečku na kraji časodejného sveta padal sneh. Mäkké, nadýchané vločky sa jemne znášali na škridlové strechy domov, balkóniky, terasy obrastené suchými výhonkami brečtanu a viniča i na úhľadné dláždené chodníky.

Bolo už ráno, ale pouličné lampy dosiaľ svietili a predlžovali najdlhšiu noc v celom roku – noc z dvadsiateho prvého na dvadsiateho druhého decembra.

Dom na Ulici zlatých pastorkov sa navonok ničím nelíšil od ostatných – mal dve poschodia a červenú škridlovú strechu, no prízemie zaberala cukráreň a presklený výklad žiaril jasným svetlom. Ulicou sa šírila lahodná vôňa vanilky, škorice i teplého medu a deti z celého susedstva v spánku nadšene potáhovali noštekmi, akoby tušili, že rodičia sa čoskoro zobudia a zabehnú do vychýrenej cukrárne po perníky, medovníky, mandľové sušienky a biskupské chlebíky. Najkrajší sviatok roka sa predsa nezaobíde bez sladkostí!

Na druhom poschodí rovno nad výkladom so zákuskami sa nachádzala útulná podkrovná izbička s dvomi úhľadnými obdĺžnikovými oknami pod vzorovanou strieškou. Býval v nej chlapec ako každý iný – navonok pôsobil úplne obyčajne, no v skutočnosti bol jedinečný. A bol to práve on, kto sa dvadsiateho druhého decembra zobudil prv než všetky ostatné deti v meste.

Za oknom pomaly vírili snehové vločky a pri pohľade na ich čarovný tanec človeku oťažievali viečka...

Félix sa zakutral do mäkkej, teplej periny – nechcelo sa mu vstávať. Z maminej cukrárne sa niesla vôňa čerstvo upečených medovníkov so škoricou a mandľami, no ani tá ho nedokázala vytiahnuť z postele. Bolo totiž ráno dvadsiateho druhého decembra, čo znamenalo, že Biely časodej v noci rozdával dary od samotného Času.

Konečne svitol Deň darčeka pod vankúšom.

Félix sa rezko posadil a nedočkavo pozrel na podušku.

Niečo sa pod ňou istotne skrýva!

Félix žil v krajine časodejov, kde všetky deti od malička vedeli, že čas je to najcennejšie, čo máme, a preto si musíme vážiť každý okamih a naplno využiť každú sekundu. Ak sa podľa toho správali, odmena ich neminula – tajomný Biely časodej raz za rok opustil svoj zámok a celú noc im plnil najtajnejšie želania – rozdával im novoročné darčeky od samotného Času.

Félix bol presvedčený, že tento rok dostane nevšedný dar. V škole sa mu darilo, správal sa zdvorilo nielen k starším, ale aj k rovesníkom, každý mesiac prečítal tucet kníh a denne si upratoval izbu. Vlastne sa v živote ničím neprevinil.

Minulý rok mu Biely časodej priniesol lietajúci vláčik a len čo zdvihol vankúš, lokomotíva sa vzniesla k stropu, obletela izbu a zamierila na chodbu. Rok predtým zase dostal mechanického vtáčika a čokoládovú bonboniéru, ktorá sa každý mesiac dopĺňala. Tento rok sa však prekonal – stal sa najlepším žiakom z celej školy a dokonca ho pozvali na silvestrovský bál na radnici!

Nepochyboval, že Čas ho odmení výnimočným darčekom. Navyše, Félixov otec sa mal čoskoro vrátiť z dlhej cesty a chlapec v kútiku srdca dúfal, že ho tatko pochváli.

Pre Félixu bol otec najzáhadnejší človek na svete. Všetci známi ho nazývali čarodejníkom, lebo bol časodej – vedel usmerňovať plynutie času. Spolu s ostatnými časodejmi jednoducho podnikal výpravy do rôznych ďalekých krajov i dôb, kde zháňal starožitné mechanické predmety. Mama mu často vravela, že otec prechádza cez zrkadlá do iných svetov, skúma tajomstvá minulosti i budúcnosti, vyrába čarovné stroje, lieta na driadérach – živých koráboch s veľikánskymi drevenými krídlami – a lieči ľudské osudy. Občas dokonca musel bojovať s temnými časodejmi, ktorí využívali zázračnú moc času ničivým spôsobom.

Keď bol otec doma, často synovi opakoval, že nič nie je cennejšie než čas. Keby Félix dostal od Času úžasný dar, určite by ho to príjemne prekvapilo.

Chlapec v príjemnom očakávaní zavrel oči a predstavil si, ako mama nadšene splasne rukami a otec ho obdarí uznanlivým pohľadom. V duchu sa už videl, ako hrdo predvádza svoj dar pri odovzdávaní cien na radnici...

Opatrne nadvihol roh vankúša, no po darčeku nebolo ani stopy. Vytiahol ho teda trochu vyššie a pod látkou sa zablysko čosi zlaté. Félixovi od radosti poskočilo srdce. Určite to bude súčiastka do časoletu alebo dokonca lietajúci koberec! Možno je to okraj hracej skrinky, prípadne zlatý rámik časogramu – fotografie, ktorá človeka dokáže preniesť do iného času – alebo nejaká výnimočná, veľmi drahá mechanická hračka!

Šmahom ruky odhodil vankúš a pozrel na darček.

Srdce sa mu prudko rozbúšilo.

To azda nie...

Pod vankúšom ležali zlaté vreckové hodinky s vygravírovanými javorovými listami. Félix ich opatrne vzal do rúk a cvakol okrúhlym vekom, ktoré sa ihneď otvorilo...

Sklo chrániace ciferník bolo rozbité – stredom sa tiahla cikcakovitá prasklina – a ohnuté čierne ručičky sa nehýbali.

Bezradne na ne civel a neveril vlastným očiam. Zatočila sa mu hlava a srdce mu bilo ako splašené.

Ako to, že dostal taký hrozný darček?

Pokazené hodinky predstavovali vo Félixovom svete veľmi zlé znamenie. Ak vám ich Biely časodej daroval, znamenalo to, že ste v uplynulom roku podaromnici márnili čas...

Len čo Félix zišiel po schodoch do jedálne, aby sa naraňajkoval, mama mu dala pusku na líce, zaželala mu krásne sviatky a nakoniec sa spýtala, čo mu Biely časodej priniesol.

Odpoveď mal už pripravenú. „Poviem ti, keď príde ocko, dobre? Chcem, aby to bolo prekvapenie.“

Od hanby mu zrumeneli líca, ale mama si to našťastie nevšimla. Chápavo sa usmiala.

„Ocko sa vráti až v noci. Dnes budem mať v cukrárni roboty vyše hlavy, ale na večeru ti upečiem tvoju obľúbenú tortu s tromi druhmi čokolády.“

Znovu ho pobozkala na líce a odbehla späť do obchodu. Zvonček na dverách jednostaj zvonil – hrnuli sa k nim prví zákazníci.

Dospelí mali plné ruky práce s prípravou na sviatky a čas im letel ako voda, ale znudený Félix sa len poneviera po dome a nakoniec nakukol do cukrárne. Vládol tam čulý ruch – cukrári miesili cesto, vkladali do pece veľikánske plechy so snehovými pusinkami i sušienkami a zdobili medovníky farebnou polevou. Dievčina za pultom šikovne ukladala chrumkavé pečivo do pestrých škatuliek, sypala oriešky v čokoláde do strieborných vrecúšok a neprestajne sa usmievala na nekonečný prúd zákazníkov.

Prekvapený Félix si všimol, že dvaja chlapci v jeho veku prišli pomôcť otcovi, ktorý u nich pracoval ako pekár. Najprv ich poslal nakúpiť mandle, karamelový cukor a malinový sirup, potom im prikázal odhrnúť sneh zo schodíkov pred cukrárňou. Chlapci počúvli a z ulice sa ozýval ich veselý smiech.

Napajedený Félix sa díval, ako sa vonku obracajú.

Ktovie, čo dostali od Bieleho časodeja... Určite nie pokazené hodinky, uvažoval rozhorčene. Inak by im nebolo do smiechu...

Deň sa neznesiteľne vliekol, akoby sa Čas úmyselne rozhodol ignorovať Félixu. Staré nástenné hodiny s dvomi vežičkami po bokoch však neúprosne odpočítavali ubiehajúce sekundy, až kým sa vonku nezotmelo a nerozsvietili sa prvé lampy. Netrvalo dlho a dvere cukrárne sa zavreli za posledným zákazníkom. Blížil sa nepríjemný rozhovor s otcom.

Na chlapcovo zdesenie s otcom pricestovali aj jeho priatelia časodejovia. Vo frakoch, dlhých čiernych plášťoch a cylindroch vyzerali veľmi dôležito. Odložili si paličky na stojan, zložili si klobúky a plášte nechali na vešiaku. Potom zaradom pobozkali ruku mame a zamierili do obývačky, kde ich už čakal slávnostne prestretý stôl.

Félix ich tíško sledoval spoza zábradlia na druhom poschodí. Keby ráno nedostal pokazené hodinky, veselo by sa obšmietal okolo dospelých a s hrdosťou by im zdvorilo odpovedal na otázky, ako sa mu darí v škole, no namiesto toho sa celý zdrvený bezmocne krčil na schodoch... Za všetko môže Biely časodej!

„Félix!“ zadunel otcov hromový hlas. „Kdeže si?“

Chlapec sa zachvel – nevedel, čo má robiť. Túžil objasniť otca, ktorý sa vrátil z dlhej výpravy do minulosti, no vedel, že tatko sa ho obratom spýta, čo dostal od Bieleho časodeja, a zdráhal sa priznať, že mu Čas priniesol pokazené hodinky. Odjakživa bol predsa vzorný chlapec! Zakaždým konal správne – bez výnimky! Vždy robil len to, čo mu rodičia kázali, čo ho učili a čo od neho očakávali. Prečo si teda Čas zmyslel, že ho potrestá?

Už-už sa chystal vrátiť sa do izby a zahrať sa na chorého, keď tu zrazu otec odhalil jeho skrýšu, žartovne mu pohrozil prstom a zavolať ho dolu.

Chlapcovi nebolo treba dvakrát hovoriť. S radostným výkrikom sa hodil otcovi okolo krku a na okamih zabudol na Čas a jeho zvláštny dar. Otec mu totiž prišiel hračkárske divadlo s hodinovým strojčekom – javisko sa točilo na malých ozubených kolieskach, raz za štvrthodinku sa zdvihla opona a vyšli spoza nej herci, zakaždým v iných kostýmoch.

No len čo si všetci hostia posadali k stolu, otec sa ho spýtal, čo dostal od Času. Félix celý deň premýšľal, čo mu odpovie, ale nakoniec zo seba nedostal ani slovo. Mlčky podal otcovi svoj dar a skoro sa pri tom prepadol od hanby.

Keď otec zbadal, že hodinky sú pokazené, prekvapene zmraštil obočie a vymenil si s mamou zmätený pohľad.

„Blíži sa koniec roka,“ vyhrkla nečakane mama. „Félixa pozvali na silvestrovský bál na radnici, kde sa zídu hostia z celého sveta. Dokonca aj víly sľúbili, že prídu. Naš syn je najlepší žiak z celej školy a bezpochyby dostane najkrajší dar zo všetkých.“

Félix ju nechcel zarmútiť, tak úctivo prikývol a rýchlo vyčaril na tvári úsmev. Robil to vždy, keď nechcel pokaziť náladu dospelým, lenže otec sa nevedno prečo ešte viac zachmúril. Vyzeral, ako by premýšľal o niečom vážnom.

„Čas stvára samé nezmysly,“ ozval sa znenazdajky jeden z hostí. Znelo to dosť nespokojne.

„Mladosť – pochabosť,“ poznamenal druhý.

„Asi sa mu zachcelo poučovať,“ pridal sa tretí.

„Lenže Čas je na našej strane,“ vyhlásil otec vážne. „A my zase na jeho.“

Hostia si vymenili veľavýznamné pohľady a vzápätí sa veselo rozosmiali. Félixa to pobúrilo a líca mu zalial rumenec. Vari sa mu vysmiejavajú?

Otcovi jeho rozhorčenie neuniklo.

„Len pokoj, synak,“ prihovoril sa mu. „Rozbité hodinky ešte nie sú koniec sveta. Čas sa ti zrejme snaží naznačiť, že v tvojom živote niečo nie je v poriadku. . .“

Keď zbadal matkin prísny pohľad, zmlkol a mierne sa prihrbil.

„Félix je veľmi dobrý chlapec,“ vyhlásila mama dôrazne. „Možno si Biely časodej len poplietol darčeky.“

Félix sa cítil ukrivdený. Celý rok na slovo poslúchal, od rána do večera vyse-
dával pri učebniciach, veľa čítal, ku všetkým sa správal zdvorilo, ba ani v triede sa
s nikým nehádal, aj keď mal za spolužiakov samých otravných lenivcov... Robil
všetko pre to, aby nepremárnil ani sekundu drahocenného času, lebo chcel dostať
najlepší darček na svete – potom by ho otec určite vzal na ďalšiu zo svojich tajom-
ných výprav. Videl by, že Biely časodej Félixu vyznamenal, lebo si váži Čas väčšmi
než ktokoľvek iný... A on sa mu takto odplatil!

Do očí mu vŕhli slzy, ale on ich statočne skrýval. Bol príliš slušný a nechcel
nikomu kaziť náladu.

Vtom sa znenazdajky ozval jeden z otcových hostí. Mal prísnu, no láskavú
tvár a mimoriadne všímavý pohľad.

„Nože mi povedz, Félix, máš nejakých kamarátov?“

Félixu tá otázka prekvapila. Či má kamarátov? So spolužiakmi sa nebavil, lebo ho
jednotaj s niečím otravovali. Niekedy ho domrzali, aby im vysvetlil učivo, inokedy
zase aby im dal odpísať úlohu či priniesol mamine vychýrené medovníky, a keď si ich
nevšimál, s obľubou si ho doberali. So susedmi sa nemal kedy zoznámiť, lebo celé
dni sedel doma pri knihách.

„Nemám na nich čas,“ vyhrkol rýchlo. „Musím sa veľa učiť.“

„Ale čo?“ začudoval sa host.

Otec sa z neznámeho dôvodu opäť zamračil.

„Náš syn je predsa najlepší žiak z celej školy,“ vysvetľovala mama náhlivo.
„Všetci učitelia ho chvália a ostatné deti mu závidia. Félix za nič nemôže, všet-
kému je na vine nový Čas...“

Dospelí často spomínali, že Čas sa obnovil iba prednedávnom. Félix vedel,
že sa to stáva len raz za tisíc rokov, keď rozkvitne tajomný šarlátový kvet. Podľa
legendy sa novým Časom stane ten, kto ho odtrhne, no otec tvrdil, že je to len
bájka a v skutočnosti je všetko oveľa zložitejšie.

„Čas nikdy nekoná bezdôvodne,“ vyhlásil otcov host dôrazne a vytrhol Félixu
z úvah. „Cíti, keď si ho ľudia nevážia, snažia sa mu prejsť cez rozum alebo si ho
nevšímajú.“

Uprene sa zahľadel na chlapca, a ten razom zrozpačitel. Mal pocit, akoby sa
niečím previnil.